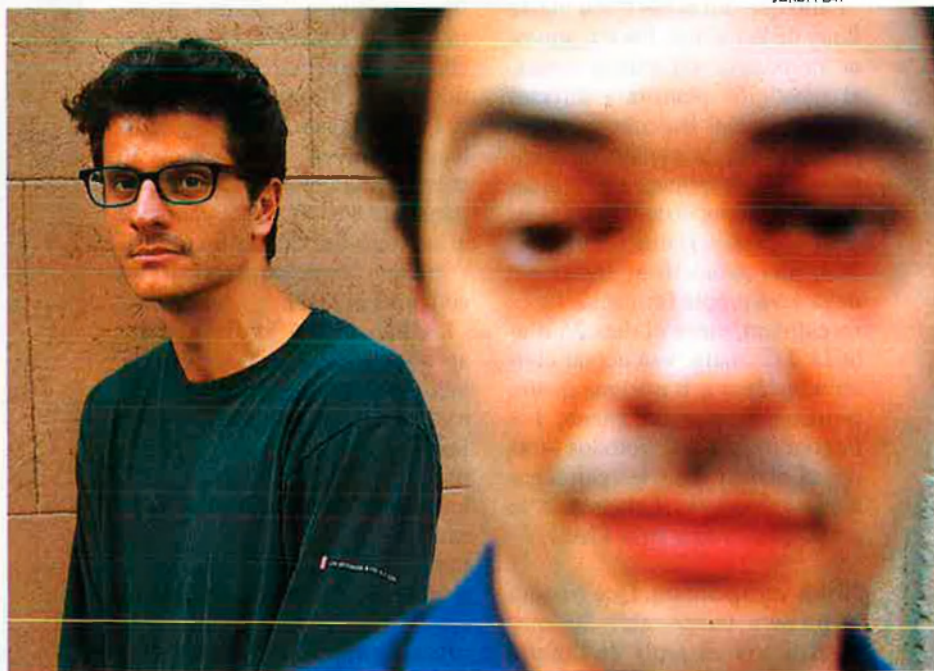

Al fons, enfocat, apareix Joel Joan, el David de 'Plats Bruts', un jove burgès que somnia de convertir-se en una estrella de Hollywood i que comparteix pis amb el López (Jordi Sánchez, en primer pla, desenfocat). En David desperta simpaties per la seva innocència, que contrasta amb el seu "egoisme descarnat", tal i com el defineix Jordi Sánchez.

El David i el López, en Joel Joan i en Jordi Sánchez, tornen a amanir els dilluns al vespre de TV3 amb noves aventures de 'Plats bruts'. El tercer lliurament de la sèrie manté els personatges i l'humor surrealista que l'han fet un èxit d'audiència.

"El David i el López tenen vida pròpia"

En David i en López s'han convertit en la parella de l'any de la petita pantalla gràcies a la popular sèrie *Plats bruts*. Aquesta estranya parella televisiva, protagonitzada per Joel Joan i Jordi Sánchez, ha trencat rècords d'audiència amb el seu humor surrealista. La primera sèrie produïda per Kràmpack, El Terrat i Televisió de Catalunya s'ha convertit en tot un fenomen televisiu. Uns guions enginyosos, carregats d'ironia i un llenguatge col·loquial, la direcció a càrrec d'Oriol Grau i uns actors més que convincents, fan de *Plats bruts* un èxit d'audiències de totes les edats. La sèrie va ser durant el 1999 un dels programes més vistos a Catalunya. El capítol més vist va arribar a un milió noranta-sis mil espectadors, amb una quota de pantalla del 39,6%, una audiència comparable a la dels partits de futbol més atractius o a la de les pel·lícules més taquilleres. Ara, comença la tercera tanda de la sèrie. Els dilluns al vespre a TV3 viurem setze noves històries amb el David, el López, l'Emma (Mònica Glaenzel), el Pol (Pau Durà), el Ramon (Lluís X. Villanueva), la Carbonell (Anna M. Barbany), la Mercedes (Montse Pérez) i l'Oriol (Jordi Banaclocha).

—Com afronteu aquesta tercera etapa de *Plats Bruts*?

JOEL JOAN: Amb moltes ganes que agradi a la gent.

JORDI SÀNCHEZ: És diferent a quan vam estrenar la sèrie, quan no sabíem absolutament què passaria. Ara més o menys t'ho imagines, però sempre la pots cagar. —No heu volgut introduir-hi gaires canvis.

J. J.: No, no hi ha grans novetats, com ara introduir un nou protagonista, coses d'aquestes que de vegades passen a les sèries. Però no en teníem necessitat, perquè tot funciona prou bé i encara podem esprémer aquests personatges i aquests actors.

—L'èxit dona seguretat o cagarrines?

J. S.: Totes dues coses, perquè la sèrie funciona però tampoc pots baixar la guàrdia, perquè la veritat és que si baixes la guàrdia la gent fa *zapping* ara i fa trenta capítols. No deixa que t'adormis.

—En alguna ocasió heu comentat que una de les claus de l'èxit de *Plats Bruts* és tenir uns guions molt treballats. Quin és el procés d'elaboració?

J. J.: No és una regla de tres ni de bon tros. Hi ha una feina prèvia que és molt extensa i més dura que és crear els personatges, l'estil de la sèrie, quins temes volem tocar, des de quin punt de vista... I llavors el dia a dia del guió és més sobre aquesta base —que ha de ser sòlida—, en què has d'imaginar i invertir-te situacions.

J. S.: Fem un parell de reunions setmanals llargues i denses de quatre o cinc hores cada tarda i llavors a partir del treball d'aquestes reunions sorgeixen les ide-

JORDI PLAY

és mou molt, en López és més sòmines, és un neuròtic, però més tranquil.

—En David i en López agraden perquè són un reflex dels joves o simplement perquè són divertits i creïbles?

J. J.: Espero que no siguin un reflex dels joves perquè si és així, el jovent català està fatal!

J. S.: Són personatges versemblants i divertits, són un reflex dels humans, no només dels joves, sinó que tenen actituds reconeixedores per tots.

J. J.: A més quan fas comèdia els errors que cometes els personatges els fas més exagerats que la gent normal perquè faci riure.

—Com és que graveu els capítols amb públic?

J. J.: *Professor Api*, del Cassén, i el *Doctor Caparros*, fa molts anys a Televisió Espanyola, també es feien amb públic. Nosaltres teníem claríssim que volíem fer una *sitcom* i un dels seus elements principals és el format de 25 minuts gravat amb públic, sense posar-hi riures enllaunats. Per una raó molt bàsica, que l'actor treballa d'una manera molt diferent amb públic que sense i sobretot saps quan fas riure i quan no i això en comèdia és bàsic. Això de posar riures falsos és una mica perillós.

J. S.: I com que veníem del teatre era perfecte.

—Feu retocs segons la reacció del públic?

J. J.: Retoquem en els assajos però són sense públic. Quan gravem amb públic no toquem res.

J. S.: Molta gent diu: deueu improvisar moltíssim! I no improvisem ni una coma.

J. J.: Si no ens quedarien unes botifarres llargues com les de l'*Hostal Royal Manzanares* de la Lina Morgan. Allà sí que improvisaven i no hi havia manera d'acabar la seqüència.

—Utilitzeu un llenguatge molt col·loquial i proper a la gent jove. És difícil arribar a tots els públics?

J. J.: Bàsicament és el nostre llenguatge, el que utilitzem nosaltres, els personatges parlen com parlen els actors, els guionistes... Com que hi ha molta gent que treballa en cada guió al llarg del capítol, entre tots surt aquest llenguatge.

J. S.: A més, crec que no arribem tant a la gent pel llenguatge sinó pels temes triats, per com s'expliquen les coses.

—Hi haurà una quarta tanda de Plats Bruts?

J. J.: No ho sabem.

J. S.: És massa aviat, encara falta saber com aniran aquests capítols, però estaria bé.

Al fons, enfocat, trobem Jordi Sánchez, que interpreta el López, un locutor de ràdio de trenta anys que comparteix el pis amb en David (Joel Joan, en primer pla, desenfocat). En López és un neuròtic a l'estil Woody Alien, amb "un punt de marcià", com el defineix Joel Joan.

es. Després decidim el tema concret del capítol i el tractem fins que s'estructura en forma d'escaleta. Un cop tenim la idea del capítol estructurada en seqüències el guionista se l'endú a casa, fa els diàlegs, torna a nosaltres, la revisem, torna a retocar-la...

J. J.: Un guió de *Plats bruts* pot tardar entre un mes i mig o dos mesos fins que no tenim la versió definitiva. Per això tenim diversos guionistes treballant alhora, si no seria poc productiu.

—Continueu inspirant-vos en les anècdotes del veí o en David i en López ja tenen una identitat pròpia?

J. J.: Tenen ja vida pròpia, però els temes dels capítols els treiem sobretot del que tenim ganes que els passi. Ara ens ve de gust que un s'enamori o que l'altre es deprimeixi...

J. S.: I després ens inspirem en la quotidianitat i en el dia a dia. Tenim els personatges més ben definits i llavors sabem més com reaccionen en una situació concreta, però les situacions les has de crear de zero.

—Joel, què és el que més li agrada del personatge que interpreta Jordi Sánchez?

J. J.: Si la pregunta fos què me'n desagrada més, serien tantes les respostes! El que m'agrada d'en López és el punt de marcià que té, que no clissa gaire les coses, em fa molta gràcia quan va a cinquanta per hora quan els altres van a cent, quan no percep les coses quan els altres ja fa estona que estan al cas.

—I Jordi, què li agrada del personatge que fa Joel Joan?

J. S.: L'egoisme descarnat que té, que alhora també és el que més me'n rebenta. Això de jo sóc així i us heu d'aguantar. Com a personatge està bé, com a persona és terrible!

—Seria possible canviar-vos els papers?

J. J.: Seria un error, tot i que fer el López em divertiria, no ho havia pensat mai, però em divertiria molt.

J. S.: Jo no suportaria fer de David, és un tio excitat,

Bea Cabezas